



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ 13 — Έν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 18 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Αἱ ἑορταί μας (Ἡ Φωταΐα).—Ἡ Γονατῖκα (ποίημα).—Φροῦ-Φροῦ.—Φάληρον.—Ὁ Παπᾶς τῆς Κουκουκιᾶς (Διήγημα).—Μὴ ζηλεύης (ποίημα).—Αὐθόλλια.—ΝΙΝΑ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΦΩΤΑΪΑΙ.

Ἄν παρατήρησέ τις κατὰ τὸ τριῖσπερον παρηγῆρι μας τὴν πρὸς τοὺς ἀνδρας ἀναλογίαν τῶν γυναικῶν, θά διειδέε βεβαίως διατὶ ἡ Ἑλλάς ἦτις ἐκράτει ἄλλοτε τὸ δξύτερον ξίφος, με ῥόκαν τὸ ἀντήλλαξε σήμερον.

Ἰπὸ τὴν καβαλιέρικην αἰγίδα (ιάπαν δηλαδὴ ἡ παρτεσσοῦ) συνεσπειροῦντο ἄλλου μὲν δέκα, καὶ ἄλλου εἴκοσι γυναικάρια. Οὔτε κόκοροι δὲν ἀπολαμβάνουν ὅ,τι μερικοὶ εὐτυχεῖς ἐνταῦθα θνητοί.

Ἄποῦ ὁ χρόνος καὶ ἡ τύχη μᾶς ἀφῆρσαν ἐνθουσιασμὸν, αἰσθημα κ' εὐφύιαν, ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀφήσουν τι καὶ μᾶς ἀφσαν γυναικας, γυναικας, γυναικας.

Ἴσως διὰ νὰ κοσμοῦν τὰς ἑορτάς μας, ἀποῦ μόνον δι' ἑορτάς εἴμεθα.

Τῆς τελετῆς τὸ κέντρον ἦτο ἡ Πλατεία Συντάγματος. Ἐκεῖ συνεκεντροῦντο καὶ τὰ περισσότερα γαγαράκια καὶ αἱ πλειότεραι γυναῖκες. Αἱ μὲν ἦσαν προωρισμένα διὰ τὰ δέ. Τὸ πᾶν ἐκεῖθεν διήρχετο καὶ ἐκεῖ ἐπανήρχετο.

Ἡ σκοτεινὴ τῆς Δημαρχίας διαδήλωσις, ἡ βεγγαλικὴ τῶν φοιτητῶν, οἱ ἐπισημότεροι τῶν πολιτῶν καὶ οἱ ἀσημότεροι, οἱ γλυκύτεροι καὶ οἱ ἀηδέστεροι ὀφθαλμοί.

Ἐκεῖθεν, ὡς νὰ ἐσχίσθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ οὐρανός, ἀνέτελλεν ὁ Παρθενῶν μειδιῶν εἰς ἄπλετον τῆς σελήνης καὶ δόξης φῶς.

— Ὀνειρεύεται τὰ καλὰ του τὰ χρόνια, μοῦ ἔλεγε ποιητῆς ῥωμαντικός, μεθ' οὗ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ συμπεριπατῶ.

Ἐκεῖ ἤκουέ τις κρίσεις ἐπὶ κρίσεων, περὶ ἐλευθερίας, περὶ ἔθνῶν, περὶ Τρικούπη, περὶ γυναικός, καὶ περὶ τοῦ ἀν ἡ μελιδζάνης, ἡ ἡ μπάμιες, εἶναι μᾶλλον εὐπεπτοί.

Μία Κυρία μάλιστα, δὲν ξεύρω ἀν ἦτο Κυρία Γιάτραιναι, σύζυγος δηλαδὴ ἱατροῦ, ἤκουσα νὰ διῆσχυρίζηται ὅτι ἡ μπάμιες εἶναι μᾶλλον εὐπεπτοί τῶν μελιδζανῶν διότι γλυστροῦνε.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ μελιδζάναις, ἔλεγεν ἄλλη, ὦμαί καὶ αὐταὶ γλυστροῦνε καὶ ὅμως εἶναι τόσοσ δυσκολοχᾶνευτοι.

Ἄπο τὸ δειγμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὡς Commis voyageur σᾶς παρουσιάζω, δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὸ εἶδος τῶν λοιπῶν κρίσεων, τῶν ὑψηλοτέρων. Ἄρκει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι αἱ κρίσεις αὐταὶ βλαστάνουν ἐντὸς τοῦ χαμηλοτέρου ἐδάφους τῶν Ἀθηνῶν, ποτίζονται ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ τοῦ Σούτσου, ἀρδεύονται ὑπὸ τῶν μυρωδικῶν τοῦ Σούτσου, ἀλευρόνονται μετ' ὃ ἤδη δεκαπεντάριχο (ἡ μόνη κληρονομία τῶν ἑορτῶν) λουκοῦμι τοῦ Γιαννοπούλου καὶ φωτίζονται ἀπὸ τὸ φιλόργυρο φῶς τοῦ κερδοσκοποῦ Θεολόγου.

Ἦκουσα μεταξὺ ἄλλων δεκαετῆς παιδίον νὰ λέγγ :

— Ὁ Τρικούπης εἶναι βλάξ.

— Γιατὶ, παιδί μου, τὸ ἤρώτησα.

— Κάθε μέρα μοῦ κάνει μάθημα ἡ μαμὰ μού ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα καὶ ἐκεῖ τὸ διάβασα.

Καὶ ὅλοι ἔλεγον, ἔλεγον, ἐνῶ ἐγὼ ἐτόνιζα ἔλεγον εἰς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς, τόσοσ γαλανούς ὅσων παραγμένη θάλασσα, διότι διὰ μίαν στιγμὴν ἀκουσίως τῶν ἐστράφησαν ἄλλου.

Ἐπὶ τέλους φοβήθει; μήπως πάθω προσήλωσιν, ἐτράπην πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἑορτάζων Ἀπόλλων μοῦ ἐφάνη μέγα παντοπωλεῖον ἑορτάζον τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Εἰς τὸ effet τοῦτο συνετέλουν ὅλαι αἱ σημαῖαι καὶ αἱ μυρσίναι καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦς ὁποίους εἶχαν ἐκεῖ κρεμασμένους.

Νοστιμώτατα ἦσαν τὰ κατὰ τὴν ἀπαγόρευσιν] τοῦ δρᾶ:

ματος Ρήγα, μωρῶς ὑπὸ τοῦ θιασάρχου ἐλεγχθέντος ὅπως δι' ἔργου τοῦ ὁποίου τὸν κακοῦργον χαρακτῆρα διαδραματίζει μία μεγάλη δύναμις, ἐκφρασθῆ ἢ πρὸς τὰς μεγάλας δυνάμεις εὐγνωμοσύνη.

Αἰωνίως μωροί!

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ θιασάρχου ἀναγγελία ὅτι ἡ παράστασις τοῦ Ρήγα ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας παρήγαγε θόρυβον γελοίων τινῶν, ἐπιδείξει φιλοπατρίας ὑποκρινομένων.

Ὁ θιασάρχης στενοχωρεῖται.

— Θέλετε, λέγει, νὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὴν εὐθύνην καὶ νὰ τὸ παραστήσω;

Τὸ δημόσιον ὅμως, μὴ ἐμπορούμενον ὑπὸ τόσῳ καννιβαλικῶν αἰσθημάτων, ἐμποδίζει δι' ἐπανελημμένων: "Ὀχι! τὸν κ. Ἀλεξιάδην νὰ γίνῃ Ρήγας Φεραῖος τῆς Αὐστρίας ἀστυνομίας.

Μία φωνὴ τοῦ Σουρῆ φιληνάδα φωνάζει:

— Παραστήσατε "Α.λ.ἦ ἀντ' ἄλλων, ἐννοῶν τὴν βωδοκωμωδίαν τοῦ Σουρῆ.

Ὁ Ἀλεξιάδης παρεξηγῶν:

— Ἀλλὰ δὲν πταίομεν ἡμεῖς ἐὰν παριστάνωμεν ἀ.λ.ἦ ἀντ' ἄλλων, πταίει ἡ ἀστυνομία· ἀν νομιζήτε ὅτι πταίομεν, τότε εἴπατέ μας νὰ ἀναλάβωμεν ὅλην τὴν εὐθύνην καὶ . . .

— Ὀχι, ὄχι, φωνάζουν οἱ θεαταί. Καὶ δίδεται πέρας εἰς τὴν γελοίαν μεταξὺ δημοσίου καὶ θιασάρχου στιχομυθίαν.

Ἀλλὰ ἔπρεπε καὶ καλὰ καὶ σώνεις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ ἐκτεθῆ ἐπὶ τῶν σανίδων τὸ αἱματόβρεκτον θῦμα τῆς Αὐστρίας τοῦ Μεττερνίχου;

Ἐκτὸς κωμωδιῶν, δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἄλλο ἔργον ἀντάξιον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ἐσπέρας; Ἡ Κυρὰ Φροσύνη τόσῳ γλιγόρω ἐλησημονήθη;

Αἱ εἰκόνες πράγματι ἐπέτυχον.

Ἡ πρώτη τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἦν τόσον ἐπιτυχής, ὥστε οἱ πάντες ἀπεκαλύφθησαν.

Ἡ δευτέρα παρίστα τὰς δυνάμεις καὶ μέσῳ αὐτῶν ἤμι-κλίνουσαν δειλὴν, ἀλλ' ὠραίαν κόρην — τὴν Φιλομήλιαν — ὡς Ἑλλάδα.

Τὴν τρίτην ἐξήγησεν ἕκαστος ὅπως ἤθελε.

Δύο Ἀρβανίτισσαι εἶχον ἀλαμπρασιεῖα τὴν Ἑλλάδα.

Ἐσήμαιεν ὅτι ἀν ἔχωμεν τοὺς ἀρβανίτας ἐναντίους, τῆς ἀρβανίτισσαις θὰ τῆς ἔχωμεν μαζὺ μας;

Ἐσήμαιεν ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀπελιπισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ἐλπίζει ἀπὸ τὰς γυναῖκας;

Τὸ κωμικώτερον τῆς ἐσπέρας ἦτο πῶς ἐξεδικήθη ὁ Ἀλεξιάδης τὸν κ. Βαλέτταν, ἀπαγορεύσαντα τὸν Ρήγαν του.

Ἐστεφάνωσε τὴν ὅλην εἰκόνα ἀπαγαλματωθεὶς εἰς Ῥήγαν.

Ὡτάν νὰ ἔλεγε πρὸς τὸν κ. Βαλέτταν:

— Δὲν μ' ἀφίνεις νὰ παραστήσω τὸν Ρήγαν· νὰ κ' ἐγὼ παριστάνω τὸν Ρήγαν ἀκέραιον.

**Μάριος.**

## Η ΓΥΝΑΙΚΑ.

Γ' εἶνε τάχα ἡ γυναῖκα;

Χίλια δυό: πουλάκι, κούκλα,

Ἄνθος, κούτσουρο, χρυσάφι, χάρος, ἄγγελος, πανοῦκλα,

Ἡ κουρέλι γιὰ σκουπίδια, ἡ βασίλισσα γιὰ θρόνο!

Ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο...

Ζῆσε, ἀν θέλῃς, μακρὰ τῆς, ζῆσε, ἀν θέλῃς, ἐπὶ πλευρῷ τῆς, εὐλιζέ τῆν, σὰ χωριάτης, λάτρευέ τῆν, σὰν ἱππότης, Χάσε τὸ μυαλό σου, σφάξου! τοῦτο μόνο μὴ ξεχάνῃς: Μὴ ἀνθρώπιναις κουδένταις, μὴ μαζὶ τῆς λόγια χάνῃς!

**Κωμῆτης.**

# NINA

## ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

### II—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἡ πόλις Βενσαίν οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ τὰς δεκαεπτὰ ἢ δεκαοκτὼ χιλιάδας κατοίκους τῆς, ὠραίους περιπάτους, εὐρὺν δρίζοντα, ἀμφιλαφῆ τοπεῖα. Τὸ μόνον μνημεῖον, μετὰ τοὺς πύργους καὶ τὰ μεσαιωνικὰ μέγαρα, ὑπερῶς ἀπαντᾷ ἐν αὐτῇ εἶναι ὁ πρὸ τῆς πλατείας τοῦ δημαρχείου ἐστημένος ἀνδρῆς τοῦ στρατηγοῦ Δωμενίλ, ὅστις ὑπερησπίσθη τοσοῦτον γενναίως τοὺς προμαχῶνάς τῆς κατὰ τὰ 1814 καὶ 1815, ἀρνήθεις νὰ παραδῶσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν φρουρὰν καὶ καταφρονήσας τὰς ἀπειλάς τῶν Συμμάχων, ὡς εἶχε περιφρονήσει τὰ δῶρα καὶ τὰς ὑποσχέσεις των. Τὸ

προάστειον τοῦ Βαινσαίν, ὅπως τὸ Σαιν-Κλοῦ, αἱ Βερσαλλίαι ἢ τὸ Φοντενεβλὼ, ἔχει τὴν ὄψιν στρατιωτικὴν. Αἱ ὁδοί, τὰ καφεῖα, αἱ λέσχαι βρῖθουσιν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως πρὸς τὴν πολεμικὴν ὄψιν τῆς πόλεως, τὸ κάλλιστον καφεψεῖον ἐπὶ τῆς πλατείας φέρει τὸ εἰρηνικώτατον ὄνομα *Καφεψεῖον τῆς εἰρήνης*.

Ἡ μικρὰ αὕτη πόλις, ἡ ἔχουσα τοσαύτας ἀναμνήσεις, ἤδη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἀνά στόμα ἢ τὴν ἱστορίαν τῆς κληρονομίας τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ. Εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ καπηλεῖα ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἀφίξεως τοῦ ἀγνώστου ἀνεψιοῦ, ὅστις ἤδη παρουσιάζετο ὡς κληρονόμος καὶ ὅστις μάλιστα εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν προσωρινὴν διακατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ θανόντος. Ἄρα γε εἶναι οὗτος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος, ὁ ἐμπορευόμενος ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν εἰς τὰς Ἰνδίας; Καὶ διὰ τί ὄχι, ἀφοῦ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὰ πειστήρια, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τις, ὅστις νὰ παρηκολούθησε τὰς μετατροπὰς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ εἰς Ἰνδίας ἀναχωρήσαντος παιδός, ὅστις νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀπάτην, ἐὰν ὑπῆρχε τοιαύτη. Ἐπειτα ἡ δύναμις κάλλιστα νὰ παραβάλωσι τὰς στελλομένους ἐκείθεν φωτογραφίας ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ πρὸς τὸν θεῖον μὲ τὴν παρουσιαζόμενον πρότυπον, τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς καὶ τόσα ἄλλα, τὰ ὅποια τὸ δικαστήριον δὲν ἀφῆκεν ἀνεξέλεγκτα. Πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ κόμητος εἶχον προαποθάνει.